

Nita Prose

Het kamermeisje

Vertaald uit het Engels
door Els van Son

UITGEVERIJ GLB

Colofon

Copyright © 2022 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek Deventer

ISBN 9789036439916

NUR 302

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Ambo|Anthos uitgevers, Amsterdam

© Nita Prose

© 2022 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*, Amsterdam en Els van Son

Oorspronkelijke titel *The Maid*

Oorspronkelijke uitgever Ballantine Books, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC, New York.

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.boekenmetgroteletters.nl

Voor Jackie

Proloog

Ik ben uw kamermeisje. Ik ben degene die uw hotelkamer schoonmaakt, die als een schim binnenkomt terwijl u de hele dag buiten in de stad flaneert, zonder zorgen over hoe u de boel hebt achtergelaten, de puinhoop, of wat ik daar misschien te zien krijg als u bent vertrokken.

Ik ben degene die uw prullenmand leegt en alle bonnetjes weggooit waarvan u niet wilt dat iemand die ontdekt. Ik ben degene die uw lakens verschoont, die kan zien of u in het bed hebt geslapen en of u alleen was of niet. Ik ben degene die uw schoenen netjes bij de deur zet, uw kussensloop verwisselt en de haren erop ziet. Van u? Waarschijnlijk niet. Ik ben degene die schoonmaakt als u te veel hebt gedronken en op de toiletbril hebt gedruppeld, of erger.

Als ik klaar ben met mijn werk, laat ik de kamer smetteloos achter. Uw bed is onberispelijk opgemaakt, met vier opgeschudde kussens, alsof er nooit iemand in heeft gelegen. Het stof en het vuil dat u achterliet is de vergeetelheid in gestofzuigd. Uw opgewreven spiegel weerkaatst onschuldig uw gezicht. Het is alsof u hier nooit bent geweest. Het is alsof al uw

vuiligheid, al uw leugens en bedriegerij zijn uitgewist.

Ik ben uw kamermeisje. Ik weet zoveel van u. Maar als het erop aankomt, wat weet u dan van míj?

MAANDAG

1

Ik ben een van de kamermeisjes van het Regency Grand Hotel en mijn naam is Molly. Molly, zo heeft mijn moeder me ooit genoemd, de moeder die me zo lang geleden in de steek liet dat ik me haar niet herinner. Ik ken alleen een paar foto's van haar, en de verhalen die oma me over haar heeft verteld. Oma zei dat Molly haar een leuke naam leek voor een meisje, dat het een beeld opriep van appelwangetjes en vlechtjes – die ik, zoals is gebleken, allebei niet heb. Ik heb simpel donker haar, dat ik altijd in een keurige rechte bob laat knippen. Met een scheiding – exact in het midden. En ik kam het glad en steil. Ik heb de dingen graag netjes en eenvoudig.

Ik heb hoge jukbeenderen en een heel lichte huid, waar mensen soms bewonderend over doen – geen idee waarom. Hij is haast zo wit als de lakens die ik afhaal en weer opdek, afhaal en weer opdek, de hele dag lang in de ruim twintig kamers die ik terugbreng in onberispelijke staat voor de geachte gasten van het Regency Grand, een vijfsterrenboetiekhotel dat zichzelf aanprijst als 'verfijnd elegant en

voorzien van alle moderne gemakken’.

Ik had van zijn leven niet kunnen bedenken dat ik ooit zo’n voorname functie zou bekleeden in zo’n chic hotel. Ik weet wel dat anderen dat anders zien, dat zij vinden dat een kamermeisje iemand is die niets voorstelt. Ik weet wel dat er van iedereen wordt verwacht dat die het liefst dokter of advocaat of een rijke vastgoedtycoon wil worden. Maar ik niet. Ik ben zo dankbaar voor mijn baan dat ik mezelf elke dag nog moet knijpen om te controleren of ik niet droom. Echt waar. Vooral nu, zonder oma. Zonder haar is thuis thuis niet meer. Het is alsof alle kleur is weggesijpeld uit het appartement waarin we samen woonden. Maar zodra ik het Regency Grand binnenstap, is de wereld weer vervuld van kleur.

Wanneer ik mijn hand op de glimmende, koperen leuning leg en op de donkerrode loper stap van de trap die naar het majestueuze bordes leidt, ben ik Alice die Wonderland binnengaat. Ik duw tegen de glanzende draaideur en zie mijn ware zelf weerspiegeld in het glas – mijn donkere haar en lichte huid zijn alomtegenwoordig, maar er verschijnt een blosje op mijn wangen, nu mijn *raison d’être* opnieuw is hersteld.

Wanneer ik binnen ben, blijf ik meestal even staan om de grandeur van de lobby in me op te nemen. De glans gaat er nooit vanaf: het is een beeld dat nooit saai of stoffig wordt, nooit dof, dat nooit verbleekt. Het is, gelukkig, elke dag exact hetzelfde. Links de receptie en de conciërge, met de balie van donkerblauw lavaglas en de receptionisten in keurig zwart-wit als pinguïns erachter. En dan natuurlijk de ruime lobby zelf, in de vorm van een hoefijzer, met prachtige, smetteloos witte, Italiaans marmere vloeren, waar het oog als vanzelf naar boven wordt getrokken, naar de gaanderij op de tweede verdieping. Zowel de imposante trap als de gaanderij is voorzien van weelderige, glanzende art-decobalustrades; slangen die omhoog kronkelen naar goudkleurige knoppen, vastgeklemd tussen hun koperen kaken. Vaak staan er gasten met hun handen op de balustrade te genieten van het glorieuze uitzicht onder hen – bagagejongens die kriskras door de lobby lopen en koffers met zich meedragen, gasten in de comfortabele fauteuils en paartjes die, dicht naast elkaar, op de groene tweezitbankjes zitten, waar hun gefluisterde geheimen door het dikke fluweelachtige pluche worden geabsorbeerd.

Maar wat ik misschien nog het plezierigst vind als ik in de lobby sta, is de verrukkelijke geur die er hangt en die ik aan het begin van elke dienst inadem: een melange van luxueuze damesparfums, de donkere muskusgeur van de leren armstoelen en de kruidige frisheid van de citroenwas waarmee de marmeren vloer twee keer per dag wordt geboend. Het is de kenmerkende geur van levendigheid. De geur van het leven zelf.

Elke dag als ik op mijn werk aankom in het Regency Grand voel ik dat ik opleef, dat ik deel uitmaak van de wereld, van het mooie, van de kleur. Ik ben deel van het design, van de inrichting, een helder, uniek plekje dat deel uitmaakt van de entourage. Oma zei altijd: 'Als je houdt van je werk, dan werk je geen dag in je leven.' En ze heeft gelijk. Elke dag die ik aan het werk ben is een dag waarvan ik geniet. Ik ben geboren voor dit werk. Ik hou van schoonmaken, ik hou van mijn schoonmaakkarretje en ik hou van mijn uniform.

Er niets zo mooi als een goedgevuld schoonmaakkarretje vroeg in de ochtend. Naar mijn bescheiden mening is het een overvloedige uitstalling van weelde en schoonheid. De knisperende, verfijnde, ingepakte zeepjes die